

Quick Fly Mary Marvel. Foto Linn Lemmeke

Airedaleterriern är till storleken den största av terrierraserna. Den ska vara muskulös, rörlig, ganska kort och kraftigt byggd utan tendens till högställdhet. Den ska ha ett vaket uttryck, snabba rörelser och förväntansfullt "stå på tårna" inför minsta rörelse. Rasens karaktärsdrag utmärks av ögonens uttryck, öronens hållning och den höga svansansättningen. Till temperamentet är den öppen, självsäker, vänlig, modig och intelligent. Den är alltid uppmärksam, inte aggressiv men

orädd. Detta står i den standard som gäller idag.

Din airedaleterrier kommer att bli Din bästa vän i vardagslivet, en glad och pigg följeslagare på skogspromenader och skidturer. Den behåller sin lekfullhet och livsglädje upp i hög ålder, men har också värdighet, är väl medveten om sin skönhet och elegans, med en hållning som om den ägde hela världen; The King of Terriers! För att få fram denna underbara och mångsidiga hund har ett flertal raser korsats in. Det började i mitten av 1800-talet i

Airedaleterrier

Ursprung:
Yorkshire, England

Storlek:
Mankhöjd för hanhund ca 58-61cm
och för tik ca 56-59cm.

Färg:
Färgen är numera utförligare beskriven än röd med svart sadel, som står på reg.bevisen: Sadel som är svart eller melerad (grizzle) liksom ovasidan på nacken och på svansen. Alla övriga partier ska vara tanfärgade. Öronen har ofta en mörkare tanfärg. Mörka skuggningar kan finnas runt halsen och på skallens sidor. Några få vita strån mellan frambenen accepteras.

Svenska Airedale Gillet
www.airedale.nu

Yorkshire, England, där gruvarbetare, textilarbetare och lanbrukare kring floden Aire sökte en hund som gick att använda till det mesta, t.ex. som skadedjursbekämpare och i jakt på flodråttor.

Ursprung

Huvudingredienserna tros ha varit den strävåriga bruna och svarta terriern för jaktinstinkten och utterhunden för att få upp storleken, ge styrka, uthållighet, ett utmärkt luktsinne och ett naturligt behagligt lynne. Flera andra terriervarianter tros ingå däribland bullterriern som gett airedaleterriern dess humor och ibland fysiska okänslighet. De tycker t.ex. om att sova på rygg med alla fyra tassarna i luften.

Den allra första rasstandard, ganska kortfattad, skrevs i mitten av 1870-talet, och skulle duga än idag, men då tilläts mycket större storleksvariationer; mellan 16 kg för de minsta tikarna till drygt 27 kg för de största hanhundarna. 1885 godkändes rasen av Engelska Kennelklubben under sitt nuvarande namn.

Airedaleterriern i Sverige

I Sverige kom aveln igång på allvar med att Richardis Sörvik, kennel Roederich, importerade sin första airedaleterrier 1912. Hon kom att bli tongivande under flera decennier, senare med hjälp av sina döttrar Aase och Gudrun. Att Richardis Sörvik fick så stor betydelse för rasens utveckling bottnar i att hon hade en otrolig blick och känsla för att

En typisk Yorkshiregrupp från tidigt 1900-tal, t. v. Ch Dumbarton Lass, t. h. Ch Master Briar. Foto från Holland Buckleys bok (1928).

”sälla agnarna från vetet”. Hon hade en säker fingertoppskänsla att importera rätt hundar och tvekade aldrig att använda andras hanhundar, om hon ansåg att det var den bästa för tiken.

I början av 1930-talet fick en ung man, Stig Ahlberg, upp ögonen för airedaleteriern. Han skulle senare, under prefixet Ragtime, få mycket stor betydelse för rasen och förutom sina egenuppfödda airedaleterrier importerade han många betydelsefulla avelshundar från England. (Lär känna honom bättre under Lästips längre fram i rasspecialen).

1937 importerades Ch Aislaby Bertric av Roederichkenneln. Han präglade sin avkomma mycket starkt till det bättre och användes mycket flitigt i aveln. Airedaleteriern blev elegantare med långa vackra huvuden, men de fick också kortare ryggar och en mer kvadratisk helhet, under Bertrics och hans avkommors tid.

T. v. Stig Ahlberg med 'Tott' 1934, t. h. med 'Mr Chips' (Ch Kresent Apollo) 1967. Foto från boken 'Terriernas kung'.

Nästa hanhund som hade en mycket stor genomslagskraft i rasen föddes 1970 i England och hette Ch Siccawei Galliard. Han lämnade aldrig sitt födelseland, men hans barn och barnbarn spreds till många länder, inte minst till Norden. Med Galliard fick vi kompaktare, kortare airedaleterrier med utmärkta bakställ men förlorade också en del riktigt långa och vackra huvuden. Här i Sverige fick nu rasen mycket stora framgångar i utställningsringarna också gentemot andra raser, eftersom minst 30 st hundar tillsammans vann ett stort antal BIG.

Rasens vinstrikaste utställningshund, Ch Darinkum Scene Stealer (e Galliard) vann bara han, 25 BIG och 3 SKK-BIS. 8 andra airedaleterrier delade på ytterligare 9 SKK-BIS mellan 1968-88. Framstående arbetande airedaleterrier beskrivs separat.

Efter kuperingsförbudet 1989 minskade registreringssiffrorna

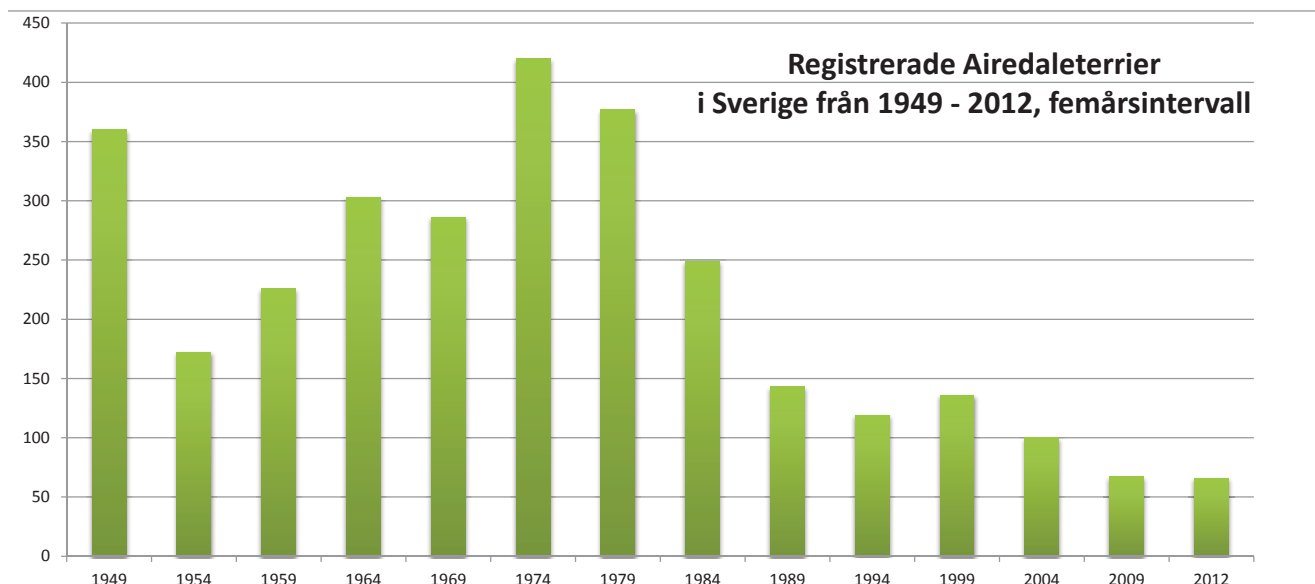
Darinkum Scene Stealer 'James'. Foto W Dufwa

drastiskt även p.g.a. att några större uppfödare av rasen slutade av olika skäl. Rasen fick en downperiod även i sitt hemland. På senare år har rasens flagga vajat högst i USA och Ryssland. I och med möjligheterna att importera sperma öppnade sig en helt ny värld för uppfödarna, men inte helt okomplicerat. 2007 vanns BIS på den prestigefyllda Montgomeryutställningen i USA av en airedaleterrier Ch Evermay's High Performance. Denna hund blev sedermera USAs vinstrikaste airedale genom tiderna, så välbyggd och korrekt, utan överdrifter, precis som sin dotter som tog ett hat trick på WDS 2008. High Performance har imponerat på många uppfödare och har använts själv eller genom sina barn och barnbarn över hela världen.

Det är ju positivt att så många kan enas om hur en rastypisk airedaleterrier ska se ut, men hur gör uppfödarna sedan, när så mycket bra tänkbart avelsmaterial är av samma blod?

What's up? Foto Dodo Sandahl

Aveln idag

Uppfödarnas sits har förändrats mycket, inte bara för airedaleterrier, utan för de flesta raser. Förr när man bara parade på ett naturligt sätt träffade man avelsdjuren personligen, såg dem och lärde känna dem, om än en kort tid, ofta även släktingar.

En ytterlighet idag kan vara att man köper sperma från en hane man sett en snygg (photoshoppad?) bild av. Temperamentet får man förutsätta är OK om han är välmeriterad, men hur är det hos släktingarna och hur friska är de? Nya frågeställningar

att ta hänsyn till för den moderna uppfödaren.

För den som vill fördjupa sig mer om både två och fyrbenta airedaleentusiaster rekommenderas Svenska Terrierklubbens Jubileumsskrift från 2003, där en krönika berättar airedaleterrierns historia i Sverige under hela 1900-talet i en komprimerad form och naturligtvis i tidigare rasspecialer i Terrierposten; nr 1-1989, nr 2-1997 och nr 4-2007, och glöm inte att se under lästips!

Tänkvärda ord...

...framkom vid en intervju (av Anna-Lena Undén) runt millennieskiftet med Aase Cornéer, på hennes ålders höst, som är värdefulla att ta med sig framtiden:

”Forna enskilda avelshundars inverkan på dagens hundar är givetvis i praktiken tämligen begränsad. Men dagens synsätt, avelsmetoder, organisation, tävlingsverksamhet med allt vad det innebär av tester, krav, regler, uppvisning och presentation är ju i allra högsta grad resultatet av vad som stötts och blöts av hundfolk i och utanför SKK under organisationens 115-åriga existens (nu 124 år). Den som inte känner sin historia vet inget om sin framtid, sägs det. För utveckling sker sällan slumpvis utan i cykler, då vi människor faktiskt varken förändras eller lär oss så mycket som vi gärna tror.”

Vykort tecknat av Ann Curran, Ragtail.

Tidigt 1950-tal, Aase Cornéer med en av hennes mycket vinstrika airedales, Ch Right on Top Roederich, inför BIS-finalen i Göteborg, som detta ekipage tog hem för övrigt.

Joval Angel's Kiss. Foto Börje Gustafson

Viktiga tävlingshändelser sedan airedaleterrier hade rasspecial i Terrierposten 2007

Under den senaste femårsperioden så är ju Världsutställningsveckan 2008 det absolut största som hänt i den svenska hundvärlden, så därför tar vi oss tillbaka till den ett litet tag:

Världsutställningen 2008

Första veckan i juli stod alltså Stockholm i centrum. Det hade planerats i månader, ja i år för att göra World Terrier Speciality (WTS), World Airedale Terrier Country Club Show och World Dog Show (WDS) till något alldeles extra, med hunden, och då terriern och airedaleterriern i synnerhet, som den gemensamma nämnaren.

Första utställningen på Almare-Stäkets fantastiska område var i ÖsTeks regi. Gäster från 26 länder och fem världsdelar var representerade, helt otroligt! Med så många anmälningar i de flesta raser (totalt över 1700 terrier) var det bara att koncentrera sig på sin egen ras, mer hann man inte med. Man såg de absolut främsta airedaleuppfödarna/digniteterna från många olika länder antingen som utställare eller åskådare, t.ex. Jokylkennelns Mesdames Jackson & Swash och NATA:s "ständiga sekreterare" Michael Sarjeant från Storbritannien, representanter för

kennlarna Oldiron, Tjuringa och Yorkpark från Australien. Från USA kom Peter Green (Greenfield), Jovalkennelns Valeria & John Rickard och ATCA:s dåvarande president Virginia Latham. Våra nordiska uppfödare från Spicaway, Rabben, Hagahaugen, Big Lady och Swab var på plats och många andra europeiska länder representerades som Estland, Polen, Tyskland, Belgien, Holland, Irland, Spanien och så alla ryssar och svenskar förstås.

"Det var länge sedan vi sett så många airedaleterrier av så hög kvalitet på svensk mark. Normalt är deltagarantalet ensiffrigt, med få undantag, nu för tiden. Man får gå tillbaka till 1970-80-talen för att ha varit med om något liknande."

Man gladdes otroligt av att så många både nya och gamla rasentusiaster hade tagit tillfället i akt att vara med vid dessa unika utställningar. Det var länge sedan vi sett så många airedaleterrier av så hög kvalitet på svensk mark. Normalt är deltagarantalet ensiffrigt, med få undantag, nu för tiden. Man får gå tillbaka till 1970-80-talen för att ha varit med om något liknande. Äntligen fanns det många vackra huvuden att beskåda, speciellt bland de ryska hundarna, om än lite ofördelaktigt trimmade, huvudena alltså, för övrigt var presentationen utmärkt!

Airedaleuppfödaren Susan Kealy

(Kealdale) från Irland hade inbjudits att döma de 82 anmälda airedaleterrierna. Hon gjorde ett mycket seriöst och gediget arbete. Konkurrenten var knivskarp, speciellt i öppen- och championklass. De topplacerade hundarna, främst från kennlar som Rus Kornels och Quick Fly, kunde säkert byta plats med varandra beroende på dagsform och domarnas smak under de tre utställningarna. Mycket riktigt, så blev det, med bara två undantag; veterantiken Multi CH Rus Kornels Bravo Elizaveta blev bästa airedaleveteran på alla tre utställningarna och Multi CH Joval Angel's Kiss vann tikklassen och blev BIR alla tre dagarna! Hon blev dessutom BIG-4 på WTS. Denna fantastiskt showiga tik är så otroligt välbyggd och välgående och oförmögen att ledsna på att visa upp sig, vilket är ovanligt för en tik.

Första dagen avslutades med att den bästa airedaleuppfödargruppen, kennel Joval, vann bästa uppfödargrupp av alla terrierraser (och de var många!). Nästa dag gick rasspecialen World Airedale Terrier Country Club Show av stapeln. Vår argentinske domare Roberto Alsina (Nagual) såg verkligen ut att njuta av sitt uppdrag, att skipa rättvisa bland nästan 90 airedaleterrier. ATG hade ordnat allt mycket trevligt med enhetliga förstklassiga priser från svenska glasriket.

Med en utställningsfri dag emellan var det så dags för den stora drabbningen WDS på Älvsjömassan. Vår domare Patricia Alsina (andra halvan av kennel Nagual) hade en fantastisk organisation i ringen och antecknade flitigt för att ha fullständig kontroll på sina 97 airedaleterrier. Fortfarande hade de svenskfödda hundarna, tyvärr med all rätt, svårt att hävda sig i den internationella konkurrensen. Dagens svenska glädjeämne var Dodo Sandahls unga tik Sandale Move Along Please som blev Juniorvärldsvinnare (JWW). Kennel Jovals uppfödargrupp, som blev BIR varje dag, blev utplockad bland de 8 bästa, vilket var en stor framgång igen. BIR-tiken gjorde åter en strong insats och fin rasreklam i gruppen. Klubbmästerskap i lydnad brukar ATG anordna i samband med sin årliga Open Show, men 2008 var det praktiskt omöjligt att få till det under Världutställningsveckan, så då passade man på att avhålla den tävlingen under aktivitetshelgen i Lindsberg. Klubbmästare blev LPI Mio Monello Evviva och Pierre Paulsson och Evviva blev också Årets Lydnadsairedaleterrier

det året.

På senare år

De kommande åren har inte varit lika spektakulära men nämner här nedan de viktigaste tävlingarna i samband med ATGs Open Show. För kalenderbitare är det lätt att hitta fler resultat på hemsidor och i ATGs årsböcker.

Årets Utställningsairedale 2008 och 2009 blev SE UCH SE V-08 SE V -09 Joval Cast a Golden Shadow (Mason) genom att i stort sett bli BIR på alla utställningar han deltog på. Han placerade sig dessutom då och då i terrierguppen, men utan att vinna den. Det lyckades däremot SE UCH Joval Smart Money, ägd av Börje & Monica Gustafson, på SKK-Öland under 2008! ATGs Open Show 2009 arrangerades i Kolboda, nära Kalmar, med Roberto Milano från USA, som domare. En fantastisk utställningsplats i bästa väder. BIS blev ovannämnda Mason och BIM JWW-08 Sandale Move Along Please (som senare lagt till titlarna C.I.B SE UCH), en stor dag för Dodo Sandahl, som delägare till hanen och uppf./ägare till tiken. Nu var ordningen återställd med klubbmästerskapet i lydnad på samma plats. Domare var ingen mindre än Christina Lundin, alla tiders mest framgångsrika förare av airedaleterrier vad gäller lydnad och bruks. Hon fann sin klubbmästare i 10-åriga SE UCH Pinto Corina Corina ägd av Jenny Dahlbom.

2010 förflyttades Open Show till Tånga Hed i Västergötland. ATG försöker sprida utställningsplatserna numera, då det bara arrangeras en utställning per år mot tidigare fyra. Ann-Marie Figved, uppfödare sedan 1980-talet av alla Mio Monellohundar, hade inbjudits att döma, vilket hon gjorde med den äran. Det kändes passande att få se och höra Ann-Maries åsikt nu, när hon beslutat att trappa ner sin uppfödning. Till BIS utsågs Dodo Sandahls nya

stjärnskott, den ryskfödda Quick Fly Mary Marvel (Masha) med Mason som BIM. Denna seger plus flera andra fina meriter under året gav Masha Årets Utställningsairedaleterriertitel 2010. Klubbmästare i lydnad i Tånga Hed blev SE UCH Sandale On The Move och Jenny Coldén. Extra roligt var det att se utställningsvinnarna även delta i den lägsta, inofficiella Lydnadsklass 0, från och med denna utställning; ”beauty and brains”! Detta har hädanefter blivit en tradition!

”I år (2013) laddar ATG för ett samarrangemang med sin norska motsvarighet i Morokulien med flera dagars aktiviteter i augusti...”

45-årsjubileum 2011

2011 var det dags att fira ATGs 45-årsjubileum och med anledning av detta hade celebriteten Mavis Lodge, kennel Mynair från Storbritannien bjudits in. Mavis är ju en av de få ”gamla” brittiska airedaleuppfödare som finns kvar och dömer. Tyvärr blev inte anmälningsiffran så hög som man hade hoppats, kanske något beroende på att utställningen nu hölls på Ultuna i Uppland. Av någon anledning tycks det vara mycket lättare att få högt deltagarantal i södra Sverige, oavsett domarval. Hur som helst valde Mavis Masha till BIS och som BIM SE o NO UCH LP1 Lovestorm’s On Loan, ägare Kerstin Ekegren. Det sistnämnda ekipaget lyckades också med konststycket att vinna klubbmästartiteln i lydnad, en dubbelprestation som ingen hund uppnått tidigare. Dessutom visades lydnadstävlingen på lokalteve i Uppland! På den efterföljande Jubileumsfesten gick allt i airedaleterrierns tecken och Göteborgsgänget rappade till rasens ära, ett framträdande som sent ska glömmas! Avslutningsvis blev Masha åter en klar segrare av årets

Utställningsairedale 2011.

2012 hade styrelsen bjudit in Maureen Klerell, kennel Copperstone, som varit aktiv airedaleuppfödare sedan 1970 men nu trappat ner, som utställningsdomare till årets Open Show-helg, som denna gång placerats i skånska Mölle. Återigen ett fantastiskt arrangemang med ett 60-tal(!) anmälda airedaleterrier. Maureen hade ingen lätt uppgift att skipa rättvisa, men det syntes tydligt att hon njöt av sin uppgift och följde sitt hjärta. Det är ju det vi utställare vill veta när vi anmäler, speciellt på en rasklubbsspecial; hur tolkar just denna domare standarden i praktiken? Maureen gav sitt svar genom att utse Masha till BIS och SE o NO UCH SE VCH Lisjös Isak till BIM. I lydnadsmästerskapet slog SE UCH Sandale On The Move och Jenny Coldén till igen och blev klubbmästare för andra gången – de första som klarat av den bedriften! Domaren denna gång från airedaleterrierleden; Petra Stenkula, kennel Klofkulla. Under året har även SE o DK UCH Klofkulla’s Incredible, ägd av Angelica Andersson, gjort fin reklam för rasen genom att bli BIS på VåTeks utställning i Tånga Hed. Masha, som numera står med titeln C.I.B NORD UCH FIV-10 NORDV-11, sammanfattade året genom att ta sin tredje klara Årets Utställningstitel.

2013

I år laddar ATG för ett samarrangemang med sin norska motsvarighet i Morokulien med flera dagars aktiviteter i augusti, så det blir till att planera in en semestervecka på den norsk-svenska gränsen. 2014 och 2015 blir kanske lite lugnare innan det blir storsatsning inför ATGs 50-årsjubileum 2016; inbjuden domare är Pia Lundberg, kennel Pinto. Det kommer verkligen att bli något för alla rasentusiaster att se fram emot!

Domaren Roberto Alsina i förgrunden. De fyra ryska hundarna har alla kennelnamnet Rus Kornels; fr.v. VWW Bravo Elisey, Melesenta Viva, certvinnande tik på WDS, VWW Bravo Elizaveta och Stolichnaya Krasavitsa, certvinnande tik på ATG-specialen. Alla mycket merittygda. Foto Börje Gustafson

BIM-hanen från ATG-specialen Sterling Nan Conquistador, också mycket vinstrik både före och efter detta tillfälle. Foto Börje Gustafson

”...med siktet inställt på 50-årsjubileet”. Foto Jan Dohlin

Arbetande Airedale

Zenith von Eriksson. Foto Eva Persson

Arbetande Airedaleterrier

1994 utkom en bok i USA betitlad "The Working Airedale". Författaren Bryan Cummings beskriver där, i ord och bild, alla de otaliga sätt som airedaleterrier över hela världen varit människor behjälpliga genom tiderna. Under 1800-talet som jakt-vakt- och sällskapshund, under 1900-talet som polis- och militärhund (de var aktiva under båda världskrigen som spår-rapport- och sökhundar), jakthund av både småvilt och storvilt (inklusive björn, puma, vildsvin mm), som vallhund (både får och boskap) och som narkotikahund vid

tullen. Dagens airedaleterrier är även tävlingshundar i lydnad, agility, flyball spår, sök, rapport, skydds och IPO. Det finns airedaleterrier som arbetar som ledarhundar, terapihundar, servicehundar, slädhundar och lavinhundar. En mångsidigare hundras får man leta efter! Det verkar som om man, med rätt träning, kan forma en airedaleterrier till allt man önskar sig! Naturligtvis finns det raser som är framavlade för speciella ändamål och det är svårt att tro att en airedaleterrier, mer än undantagsvis, kan slå "specialisten" inom dens eget område.

De första airedaleterrierna som importerades till Sverige kom från Tyskland och det är omvittnat att de hade ett betydligt skarpare temperament än dagens. När airedaleterrieruppfödarna (runt 1925) övergick till att importera hundar från England berodde det mer på att de engelska hundarna var mindre hårda och skarpa än att de var vackrare. Ända fram till 1945 tillhörde airedaleterriern brukshundsraserna i Sverige och i vissa länder krävs än i dag bruksmeriter för att få tillgodogöra sig utställningschampionatet (i ex Finland krävs detta eller att hunden har

Lovestorm's On Loan.
Foto Inger Söderlund

Canis Peacock.
Foto Ann-Mari Nordén

genomfört deras karaktärsprov).

I Sverige är airedaleterriern sedan många år enbart sällskapshund men det hindrar inte att enstaka exemplar har visat framfötterna som brukshundar och tjänstehundar. Rasens första brukschampion hette Vinland Vixen och var aktiv på 1940-talet. Den största stjärnan inom bruksgrenarna är otvivelaktigt Just-A-Promise (med svensk Roederich-far och tyskfödd mor), som ägdes och tävlades av Christina Lundin under 1980-talet. Müsco som han kallades erövrade brukschampionat med certifikat i samtliga fyra bruksgrenar, deltog i bruks-SM, erhöll lydnadschampionat och tjänstehundscertifikat. Hans kullsystem, Alma-Mon-Amour, ägare Christer Sörbom, som började tränas i lydnad och bruks vid 4,5 års ålder, erhöll även hon brukschampionat, lydnadschampionat och tjänstehundscertifikat. Några fler brukschampionat har därefter ej uppnåtts men däremot en handfull airedaleterrier med tjänstehundscertifikat, den senaste förra året, norskfödde Rabben's Keen Observer, svenskägd av Anders Andersson.

Framgångsrika airedaleterrier i de olika tävlingsgrenarna under de senaste åren:

Lydnad

Sedan 1960-talet har tio airedaleterrier uppnått lydnadschampionat, dock bara en enda sedan elitklassen kom till; Space Belle-Bianca äg Eva Jakobsson, på 1990-talet.

Airedale Terrier Gillet började premiera "årets lydnadsairedaleterrier" redan 1980 och många olika hundar har följaktligen vunnit den titeln. Intressant att notera är att det är samma hundförare som återkommer gång på gång, men med olika hundar. Inte mindre än sex personer har vunnit titeln genom åren med minst två olika hundar. Påfallande många av dessa lydnadshundar har även

utställningschampionat; t ex är de tre hundarna i topp på listan 2011 numera internationella utställningschampions – nämligen Canis Peacock, ägare Eva Persson, Lovestorm's On Loan, ägare Kerstin Ekegren och Pinto L'Ombra del Gigante, ägare Åsa Vinnerberg. Den sistnämnde hunden har vid sin första lydnadstävling detta år lyckats prestera ett förstapris i lydnadsklass 3 vilket är flera år sedan en airedaleterrier mäktade med. Det finns alltså ingenting som hindrar en standardenlig airedaleterrier att vara en fungerande lydnadshund! Det skulle vara så roligt om någon av elitförarna som satsar på SM i lydnad och landslaget någon gång valde någon annan ras än border collie eller kelpie. Hur långt skulle en "proffsförare" kunna nå med en airedaleterrier tro? En intressant hund att följa i framtiden är dock tyskfödde Zenith von Eriksson som Eva Persson köpt in som liten valp. Han besitter, enligt sin matte, en arbetskapacitet som få och har redan vid 1½ års ålder klarat av lydnadsklass 1 och 2, anlagsprov i viltspår, appellklass i spår samt nybörjarklass i rallylydnad. Vad månne bli va?

För att uppmuntra airedaleterrierägarna att våga tävla med sina hundar har ATG på sina Open Shows haft en extra lydnadsklass, kallad lydnadsklass 0, där alla hundar kan vara med och tävla; klassen kan förenklat liknas vid en enklare variant av lydnadsklass 1 fast hunden är hela tiden i koppel. Momenten är platsliggning i kopplets längd i en minut, tandvisning, linförighet, inkallning i kopplets längd, hopp över i hinder samt ett valfritt moment. I denna klass har vi sett utställningsfolk och utställningshundar, liksom vanliga familjehundar, visa att visst kan en airedaleterrier lyda, även med minimalt med träning! Ch Joval Cast a Golden Shadow, tidningens omslagshund, vann tom klassen ett år och de tre senaste årens vinstrikaste utställningsairedaleterrier Ch Quick Fly Mary Marvel kom trea i förra årets tävling.

Bruks

Några brukschampionat har rasen inte fått fram sedan 1980-talet, men väl hundar som framgångsrikt tävlat i appell, lägre och, några gånger, högre klass framförallt i spår men även i sök, samt några enstaka gånger i rapport. Sedan 2005 delar rasklubben ut pris till årets bruksairedaleterrier och de hundar som varit mest framgångsrika är Frizzys Top Tarras, ägd av Kenneth Ahlvik som vunnit de två senaste åren och som tävlar i högre klass spår, samt Ch Fair Trial's Sextus, ägd av Eva Persson som tävlade i lägre klass i både spår och sök.

Viltspår

Inom detta gebit har rasen dock fått fram några champions, den senaste heter Ch Lisjös Isak, ägd av Kerstin Edeen och han var årets viltspårssairedaleterrier 2011.

Agility

Agility är en sport som borde passa airedaleterrier men som tydligen inte lockat så många hundägare inom vår ras att prova på. Några få hundar har dock utmärkt sig under de senaste åren t.ex. Ch Pinto Get The Party Started med matte Pia Wahlström samt Airepatrol's The Only Girl For Me, ägd av Helen Frejbm.

Rallylydnad

Denna sport blev ju officiell 2011 och detta verkar vara en gren som tilltalar airedaleterrierägare. En hel del hundar har provat på i nybörjarklass och fortsättningsklass. 2011 började ATG dela ut pris till årets rallylydnadsairedaleterrier och vinnare blev 9-åriga Mio Monello Candido, ägd av Göran Sjödel, men med matte Nina som förare. Det är aldrig för sent att lära gamla hundar sitta! Att träna in en helt ny tävlingsgren vid så pass hög ålder säger en hel del om rasens spänst och vitalitet. Prestationen blev ännu bättre när Candido återupprepade bravaden 2012, tio år gammal!

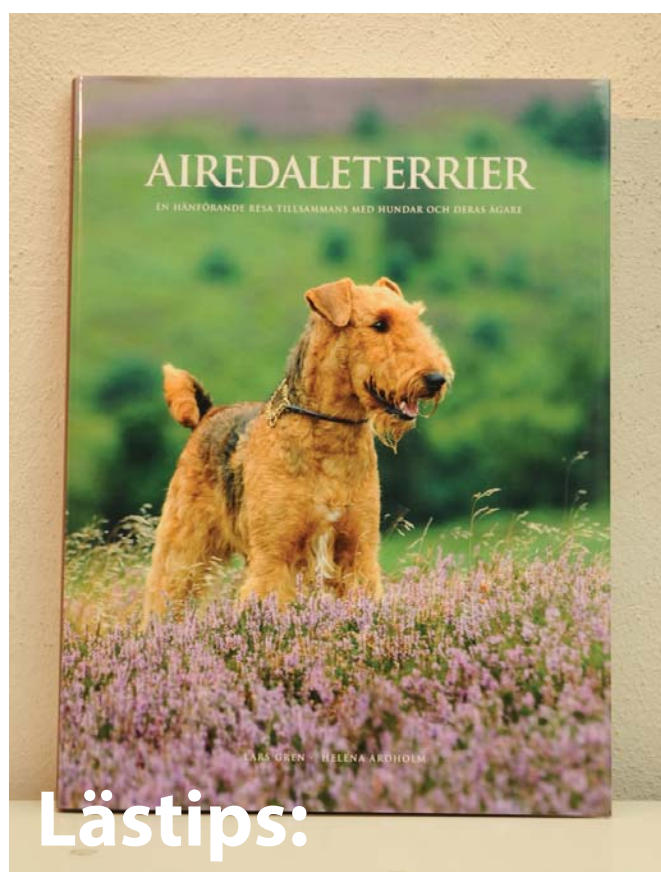
Mio Monello Evviva

Pinto Get the Party Started.
Foto Lotta Treiberg

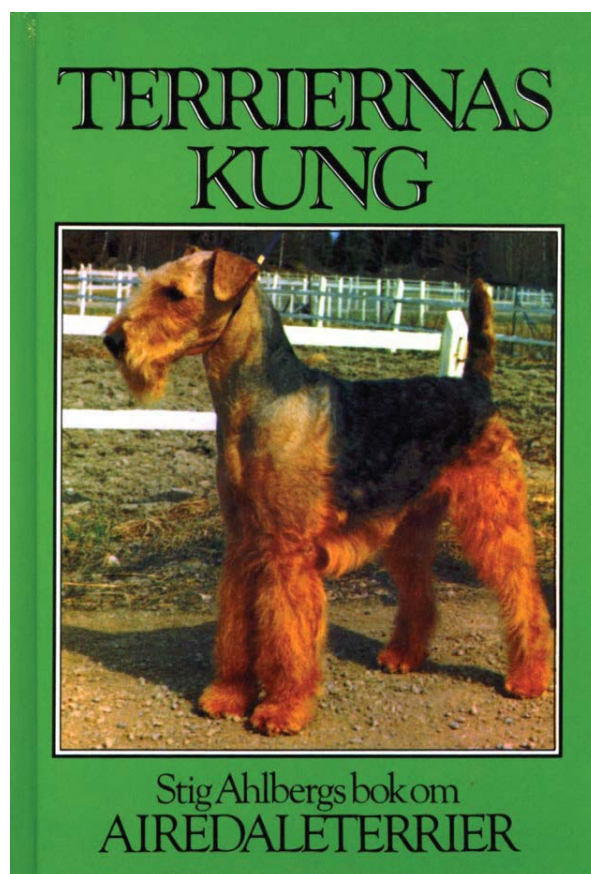
Foto Dodo Sandahl

Airedaleterrier - en hänförande resa tillsammans med hundar och deras ägare, av Lars Gren och Helena Ardholt.

Det här är en bok om relationer mellan hund och ägare, kärlek mellan hund- och förarteam från hela världen. Boken skildrar några av nutidens mest intressanta airedaleprofiler och visar bredden i rasen. Den porträtterar familjehundar, sällskapshundar, jakthundar, brukshundar och utställningshundar.

Boken är på 172 sidor och innehåller 360 ovanliga och unika fotografier. Boken kan köpas via ATG, se hemsidan.

Terriernas Kung - är skriven av den legendariske Mr Airedale, Stig Ahlberg (1920-2001).

Boken är en kärleksförklaring till en hundras som författaren intensivt ägnat sig åt i över 40 år. Den är full av goda råd för den som skaffat sig sin första airedaleterrier, med tips om daglig skötsel, utfodring och pälsvård. Hur har airedaleterriern blivit till? Hur ska den helst se ut? Hur är rasens temperament? Allt sådant ger den här boken svar på.

Boken är på 80 sidor och innehåller 46 fotografier, och kan köpas via ATG, se hemsidan.

Lättskött när den trimmas!

Att vardagstrimma sin airedaleterrier kan varje ägare med tillräckligt intresse och ork lära sig, men det kräver tid och energi. I annat fall får man be om hjälp av en professionell hundfrisör.

Viktigt i sammanhanget är att pälsen blir trimmad, utan hjälp av vassa verktyg och saxar, för att behålla den karaktäristiska strävheten, vädertåligheten och färgen. Vid ev. klippning får man en blek hund vars päls både drar åt sig smuts, väta och lätt tovar sig.

Trimmas airedaleterriern på ett korrekt sätt, faller den inte och pälsen är lättskött. Det räcker med en grundlig genomkamning/vecka och bad vid behov. Utställningstrimning är ett annat mera omfattande kapitel som kräver större kunskaper och gärna ett konstnärligt öga.

Tack!

Texterna är sammanställda av AnnChristin Molin och Kerstin Ekegren från klassiska böcker och skrifter, samt aktuell information, från Airedale Terrier Gillets årsböcker och klubbtidningar. Dodo Sandahl har varit till stor hjälp med idéer och granskning.

www.airedale.nu

Foto från ATGs aktivitetsläger 2010 vid Lessebo.

ATGs aktivitetsläger

2008 anordnade ATG på försök en aktivitetshelg i april tänkt som ett engångsarrangemang. Arton airedaleterrier med ägare mötte upp i Lindesberg för tre dagar med föreläsning, lydningsträning, spår, sök, budföring och uppletande samt naturligtvis en massa hundprat och god mat. Det blev en sådan succé att folk mer eller mindre krävde en upprepning nästkommande år.

Så då var vi i Boxholm och hela 26 airedaleterrier slöt upp en kylslagen helg i april. Programmet var ungefär detsamma fast nu fanns även agility med på programmet samt flera inofficiella tävlingar.

2010 var det 24 hundar som tränade

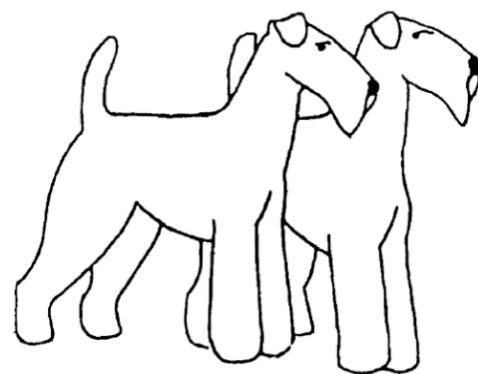
intensivt en majhelg i Lessebo och då fanns även trimförevisning på schemat. Det året ordnades även en träningshelg i Varberg, på privat initiativ, för de airedaleterrier som aktivt satsar på tävlingslydnad. Åtta airedaleterrier tränade intensivt för Mona Kjernholm, som ingår i lydningsslaget.

2011 reste 21 airedaleterrier till Eskilstuna över valborgshelgen och det året kom även rallylydnad med på programmet.

2012 slogs deltagarrekordet; över trettio airedaleterrier sammanstrålade i Tänga Hed i maj.

Detta år läggs aktivitetslägret i samband med ATGs Open Show i

Morokulien och då tillkommer förhoppningsvis även ett stort antal norska airedaleterrier tillsammans med sina aktiva ägare och supportrar.

ATGs logo

ATG – din svenska Airedaleterrier klubb

- Den svenska rasklubben för airedaleterrier, AiredaleTerrierGillet (ATG), bildades ursprungligen 1966 i Stockholm.
- ATG vill dels sprida information och kunskap om och kring den ojämförlige airedale-terriern, dels samla rasens många beundrare och vänner till trivsamma träffar och, som klubbnamnet antyder, glad samvaro.
- ATG leds av en styrelse och har ett flertal lokala aktivitetskommittéer (se hemsidan för mer information).
- ATG står gärna till tjänst med råd

och tips i alla frågor som kan bli aktuella och anordnar många olika aktiviteter, som inofficiella utställningar, ringträningar, mentalbeskrivningar och promenader. Dessutom kurser i trimning, lydning, viltspår och agility.

- Valphänvisning och anvisande av kunniga trimmare är ständigt aktuella frågor.
- Skulle det bli nödvändigt att finna ett nytt hem för en vuxen airedaleterrier, försöker våra valphänvisare/rasinformatorer hjälpa till.

Medlemskap

Välkommen som medlem i AiredaleTerrierGillet. Som medlem får du vår tidning, AiredaleTerriern, 4 ggr per år och möjlighet att delta i våra aktiviteter, kurser och utställningar mm.

Web-tips

Det bästa tipset är att gå in på AiredaleTerrierGillets hemsida: www.airedale.nu

Här hittar du allt från historia, rasbeskrivningar, tävlingsresultat, kontaktuppgifter, om det finns valpar till salu etc. ATG har också länkar till andra airedaleterrierklubbar runt om i världen.

Mary Swash med hundar och kennelflickor 1979.

Det är med stor glädje vi här kan publicera en svensk version av The Jokyl Story, som ursprungligen skrevs av Simon Parsons för Dog World Annual 2010. Vi vill rikta ett stort tack till Mesdames Olive Jackson & Mary Swash och brittiska Dog Worlds Simon Parsons för att de gett oss tillåtelse till detta. Tack också till Dodo Sandahl och Dan Ericsson som jag fått stor hjälp av, med den svenska översättningen och bearbetningen. Ett uppdaterat tillägg har också gjorts, då originalartikeln har några år på nacken och Jokylkenneln fortfarande är ”going strong”.

Nöjsam läsning av en fantastisk historia!
önskar Er AnnChristin Molin

Fotnot: Ch i artikeln står för UK Ch eller GB CH, som det skrivs i våra svenska stamtavlor.

Jokyl – sätter standarden med stil

I 50 år har airedalekenneln Jokyl varit en av de mest betydelsefulla krafterna inom rasen. Man kan utan vidare säga att kenneln varit norm- och tongivande. Under 2010 kunde ägarna Olive Jackson och Mary Swash fira att 80 egenuppfödda airedaleterrier med prefixet Jokyl blivit brittiska utställningschampions – och självklart höll de fest på Windsor för att markera framgången.

Utöver dessa uppfödningar har champions krönts i ett flertal andra terrierraser, och kenneln är nu bara en hårsman från ett jämnt hundratal. Läger man dessutom till de strävåriga foxterrier champions som Mary under sin ungdom födde upp under sitt egna kennelnamn Wyrecroft, plus ytterligare några foxterrier som hon har visat upp och trimmat för deras ägare – däribland två Cruft's best-in-show vinnande airedales – ja, då övergår antalet titelinnehavare hundratalet med lätthet.

Ett fantastiskt rekord, verkligen, men kanske den mest anmärkningsvärda aspekten av denna framgång är, att den inte uppnåddes på egen hand. Olive and Mary har aldrig glömt att hundutställningar, fastän ett tävlingsmoment ingår, är menade att vara roliga. De har lyckats skapa en vänskaplig och gästvänlig atmosfär kring utställningsringarna, och tillsammans med David Brand, som assisterar på alla sätt på kenneln, har de alltid varit redo att ge råd och praktisk hjälp till dem som önskat lära sig mer om Terriernas Konung.

Vem vet, kanske har detta hjälpt till att locka, trots allt arbete som med förberedelserna till utställning, ett gott antal hundar till de stora utställningarna, och därigenom förhindra att rasen blivit lika numerärt sårbar som de mindre terrierkusinerna.

Båda damerna har varit hundtokiga sedan barnsben, fastän ingen av dem hade någon egentlig hundbakgrund.

George Jackson med valpar

Olive Jackson med Ch Jokyl Berrieslea Monarque BIG-1 i Blackpool 1959, domare miss Loughrey.

Husmaskoten Cedric, Jokyl Smart Set, vid bilen 20DOG. Foto Ami

Som barn hade Olive Angel en pekingsese eller två, som hon minns att hon sköt runt i en barnvagn. Hennes syster hade pudlar.

Som så många andra unga kvinnor på den tiden ville Olive arbeta med hästar, men åren efter andra världskriget var bristen stor på sådana jobb och som 17-åring begav hon sig istället till Airborne Kennels i Chobham i Surrey. Kenneln drevs av Barbara Sedorski, känd för sina Cumnoch skotska terrier, och Phyllis Drummond som födde upp samma ras under kennelnamnet Gregrorach. Det var en fantastisk lärlingstid av en typ som inte går att finna idag. Som elev fick Olive lära sig allt om inackordering, uppfödning och utställning i den bästa tänkbara praktiska form. Det fanns till och med en egen veterinär på kenneln. Lönen var tolv och en halv pence i veckan och man hade bara två halvdagar lediga. Naturligtvis var det inget enkelt liv, men Olive hade inga tankar på att ge upp det, särskilt som hon nu hade förälskat sig i airedaleterrierrasen. Cumnoch-kenneln födde också upp några få kullar airedaleterrier och på kenneln fanns också några fasta airedaleinackorderingar. En av dem hette **Inverdoon Rally**.

Ägare och handler

Stegvis började Olive visa airedaleterrier på utställning samt hjälpte andra människor att trimma och visa deras hundar. Från den tidens ledande uppfödare, Renee Coghlan, fick hon en dotter till Rally, **Vanity of Joreen**. Olive visade själv upp henne på utställning och vann ett res CC, en inte helt enkel bedrift av en ung ägare och handler i en terrierras med hård konkurrens.

Hon har glada minnen från att visa sin egen hund, och fixa till alla andras, på de många mindre utställningar som snabbt ökade i antal under dessa år i Home Counties. Hop Poles vid Hammersmith var den återkommande favoriten. Kvällen före South of England Airedale Terrier Club's

Party Cruft's 2012. Foto Dodo Sandahl

utställningar cyklade Olive flera kilometer från sitt jobb hos en veterinär till en pub, för att trimma till en stor andel av de anmälda hundarna och sen cyklade hon hem igen.

Olive hade flera jobb som kennelflicka; till exempel i en hundaffär på Baker Street i centrala London och på en mycket känd kennel med australisk terrier, men där stannade hon inte länge. "Det är en ras som har förbättrats till oigenkännlighet – det är så många bra hundar nu" säger Olive. Hon jobbade också på en veterinärklinik, men slutade där då hon blev tillfrågad av George och Audrey Dallison om att se efter deras Gosmore-hundar i Hadley Wood, medan de gjorde en längre resa i Skandinavien. Hon kunde ta med sig sin airedaletik dit, men var tvungen att hitta ett privathem till dennas mycket lovande son. Hon kommer ihåg att kenneln då låg i ett ganska tätbebyggt område och att hon var tvungen att ta med en slangbella när hon gick och la sig, så att hon kunde skicka iväg småsten på kennelväggarna för att få hundarna att hålla sig tysta på natten.

En något yngre Airborne-lärling var Jane Miller, idag en av Storbritanniens mest ansedda uppfödare av skotska terrier och gruppdomare för terrierraserna. En man vid namn George Jackson, hade nu etablerat en airedalekennel i närheten av Ascot och behövde personal för att driva den. Olive och Jane tog sig an detta. Lite senare startade George en inackorderingskennel i Binfield Park, nära Bracknell, och frågade om Olive och Jane också kunde driva den. Samtidigt blev Olive Mrs Jackson.

George var en av de stora personligheterna inom hundvärlden, en färgstark entreprenör och en generös värd som tyckte om livets goda och gärna ville dela detta med andra. Han hade haft airedaleterrier redan som barn. Hans första fru, Marjorie, som dog 1958, hade schäfrar och taxar. Efter kriget reste han söderut, lånade lite

pengar och köpte ett hotell vid Ascot.

En dag var han på hästslaktarens gård för att hämta foder till sina hundar då en vän bad honom "ta med lite till mig också." Detta satte igång hans affärssinne och ledde fram till Oakleigh Animal Products, en fristående leverantör av djurfoder. Han började med att själv koka köttet och leverera det. Företaget växte till en grosshandel som i många år var ett välkänt namn för alla som köpte hundfoder. Bland företagskunderna kan nämnas Pedigree vid Melton Mowbray.

Georges tävlingssinne ledde honom ofrånkomligen till utställningsarenan och hans första utställningschampions var **Riverina Galena**, uppfödd på Pat McCaugheys och Mac Schuths välkända kennel, och en sonson till Rally, **Mayjack Briar**, uppfödd av hans dotter. Olive visade Briar till res CC-nivå men frågade sedan handlaren Joe Cartledge, som bodde i närheten, om fortsatt hjälp med att visa honom.

Vid ett tillfälle skulle de alla åka till skotska kennelklubbens utställning med en av de då populära gruppresorna per tåg. Då det var tid för avresa kom George fram till de övriga på perrongen och sa "vi ses där" - han reste med stil i en sovkupé! Hundarna vann båda CCs och 2 guineas i prispengar och George bjöd dem alla på middag.

Stegvis byggdes en framgångsrik kennel upp, och tidiga betydelsefulla championhundar var bl a **Jokyl Berrieslea Monarque**, som Olive vann en grupp med i Blackpool under Miss Loughrey, och **Jokyl Top Of The Form**, vars namn återfinns i senare stamtavlor.

Snart hade Olive också barn att se efter, så George övertalade den professionella veteranhandlaren Bert Southgate att komma tillbaka från sin pensionering. Han visade många bra Jokyl-hundar till championat under 60-talet. Berts gamla hund **Turkish Rural Cavalier**, uppfödd av Anna Care, återfinns ännu långt tillbaka i stamtavlorna på flera

Rastgårdar.

av kennelns hundar. Jacksons tävlade också med flertalet andra raser, såsom dobermann, boxer och greyhound.

Låt oss nu vända oss mot den unga Mary Wells. Som barn under krigsåren fick hon tillåtelse att ha en egen hund och snart blev en blandras medlem av familjen. Mary hade ett stort foto av en vackert trimmad strävhaarig foxterrier och ett exemplar av *Tailwaggers Magazine*, som visade hur man trimmade. Blandrashunden hade en lätt strävhaarig päls så Mary köpte en trimkniv av märket Magnet och snart började försöken att skapa en vinnare! Det enda hon ville göra var att jobba med hundar. Marys förmyndare tyckte inte att det var ett passande arbete för en ung dam, men blev övertalad av hennes äldre bror att hon skulle få följa sitt hjärta och göra det hon ville.

Uppslukad av hunderiet

Hon svarade på en annons för ett arbete på Roundway-kennel nära Reading och efter en intervju i London blev hon anställd. Kenneln ägdes av en annan av utställningsvärldens odödliga karaktärer, Josephine Creasy, som hade ärvt kenneln från grundaren, brigadgeneralen Lord Roundway. Mrs Creasy var lång, elegant och rödhårig, och gillade lite "sting" i sina terrier och även i sina katter! I konkurrens med professionella handlers visade hon ett antal egenuppfödda och inköpta strävhaariga foxterrier till championtitlar. Hon var dessutom en framstående domare.

Kenneln bestod av vad som kändes som hundratals strävhaariga foxterrier, men också andra raser såsom kerry blue och dvärgschnauzer, en ras där Roundway också gjorde starka avtryck. Personalen bodde i en stuga på markerna, under överinseende av Marjorie Baynard, som många kommer ihåg för hennes egna Underbridge kerry blues, medan utställningshundarna var Brough Taylors ansvar. Mary var nu helt uppslukad av hunderiet och under de tre åren på Roundway utvecklade hon sina trimkunskaper

under Mr Taylors ledning, och lärde sig det mesta om kennelskötsel av Miss Baynard. En annan i personalen under denna tid var Sally Poole, fortfarande en framgångsrik utställare med sina Alokin Welsh Terriers.

Mary ville naturligtvis ha en egen hund, så hon sålde sina kära skridskor för att köpa sitt första strävhaar, **Roundway Matchmaker**, från vilken hon födde upp **Wyrecroft Warrior**, som vann res.CC på Cruft's.

Efter detta slog sig Mary ihop med Joe Cartledge på hans kennel nära Slough. Han var nu en framgångsrik handler och hade också en del inackorderingar. Det var här som Mary fick sin första kontakt med airedaleterrier och Jokyl-hundarna, bland dessa de tidiga championhundarna Briar och Galena. Men lagets stjärna var den fantastiska airedaleterriern **Ch Riverina Tweedsbairn**, en förtjusande hund av bra storlek med superb färg och päls och som alltid visade sig enastående väl. Han var en hund som verkligen gjorde avtryck i stora ringen. Han blev årets hund 1960 och -61 och BIS på Cruft's 1961. The South of England's rasklubb höll årligen ett party efter Cruft's där Tweedsbairn gjorde gästframträdanden, och detta fortsatte i många år framöver, till hans minne.

Det var Marys jobb att hålla honom, och självklart de andra hundarna också, trimmade och fastän hon var motvillig till att själv vara handler, fanns det tillfällen som hon var tvungen att själv gå in i ringen. Hon höjde självförtroendet ordentligt vid ett av tillfällena; Det var när Joe hade vunnit gruppen med Tweedsbairn på The Scottish Kennel Club och inte kunde stanna till BIS-finalen dagen efter, så Mary var tvungen att visa honom och vann reserve (2:a). Det var ett hektiskt liv, ofta trimning in på småtimmarna för att sedan åka iväg till en utställning tidigt på morgnarna. Under Marys tid på Ryslip flyttade kenneln, på grund av grannproblem, till Uxbridge och tog där över kenneln

i Binfield Park, där den fortfarande håller till med Joes änka Liz och Jane Miller som ansvariga.

Kompanjonskap

Efter några år med strävhaariga foxterrier började Mary på allvar med sitt största intresse, uppfödning. Wyrecroft blev snart en kraft inom rasen med flera egenuppfödda championhundar. Mary köpte även in äldre champions såsom **Penda Cawthorne Cobnut** och **Wicklewood Candybar**, för att föra deras gener vidare.

Låt oss återvända till Jokyl-etablissemangen – namnet kommer från början av J för Jackson, O för Olive och Kyl från Kyle av Lochalsh i Skottland, där de tillbringade några minnesvärda semestrar. Deras hem steg nu i graderna: från Old Oakleigh nära Ascot, till Old House vid Frensham i Surrey och sedan några år senare, bara runt hörnet till Frensham Manor. När detta senare såldes, hade de ändå möjlighet att ha kvar kenneln på dess marker några år.

När Bert Southgate närmade sig sin pensionering, frågade George och Olive Mary om hon ville bli delaktig i Jokyl som kennelmanager. I början var det sällan som Mary visade hundarna, men snart visade hon allt oftare hundarna på utställningarna med allt större framgång. Till slut frågade George henne om att bli delägare tillsammans med Olive i kennelnamnet. Arrangemanget har fortsatt sen dess med ömsesidiga fördelar.

George dog 1989 och idag bor Olive vid kusten i Sussex. Hennes sista airedaleterrier dog för några år sedan och idag njuter hon av sällskapet från en förtjusande jack russell terrier, som också kommer väl till pass när airedaleterrierna behöver vara alerta framför kameran!

Under tiden, när kenneln måste flytta från Frensham, letade Mary och hennes man Alan efter en passande egendom

Ch Riverina Tweedsbairn.

Ch Jokyl G-Force.

Ch Jokyl Lucky Strike.

och hittade en vid West Tisted i östra Hampshire - ett hus med lada och uthus precis redo för en omvandling. Här, till sist, såg Mary möjligheten att bygga en idealisk kennel precis på andra sidan uppfarten till boningshuset.

Alans praktiska färdigheter har varit en stor tillgång för att få till Marys drömkennel. Den innehåller bland annat en receptionsdel med justerbara trimbord, kontor, hundkök med två boxar. Sedan kommer huvudkenneln med sex separata boxar som vardera har dörr direkt ut till en stor täckt rastgård med betongunderlag, och tillgång till enormt stora grus- och gräshagar där hundarna kan springa fritt.

En separat byggnad är inredd för valpning och småvalpar. Den har en egen rastgård i anslutning. Så snart valparna är gamla nog får de flytta över till boxarna i hundköket för att socialiseras i sällskap med de äldre hundarna.

Utställningsvärlden tilltalar inte Alan nämnvärt så han stannar glatt hemma och passar hundarna när Mary och David är iväg på utställning. Nu för tiden brukar de bara ta med tre hundar, ibland även en klients hund, medan antalet förr i världen ofta var större.

Om vi återvänder till hundarna har vi den minnesvärde **Ch Jokyl Bengal Figaro**, som köptes från den kända uppfödaren Mollie Harmsworth. Figaro föddes 1961 och kom från den betydelsefulla kombinationen mellan **Ch Bengal Kresent Brave** och **Bengal Chippinghey Fircone**, en dotter till Georges **Ch Mayjack Briar**. Två av hans bröder var **Ch Bengal Fastnet**, som fanns i Clare Halfords fina Siccawei kennel, och Mollies **Ch Bengal Gunga Din** - alla tre kom att bli viktiga avelshundar.

Disney behövde ha ett flertal airedaleterrier till sin nya film *The Million Dollar Collar*, även visad på TV under namnet *The Ballad*

of *Hector the Stowaway Dog*, som handlar om en hund som blir indragen i diamantsmuggling. Inspelningen gjordes i Spanien. Så George lånade ut sin unga championhund till filmbolaget. När inspelningen var klar skickades Figaro till den kände tyske uppfödaren Rudi Tegeler, där han vann ytterligare titlar inom utställning såväl som bruks. Sedan åkte Figaro över till USA där han kunde lägga titlarna amerikansk och kanadensisk champion till sitt namn.

Först därefter kom han tillbaka hem, via karantän hos Barrimilne, i tillräckligt fin kondition för att vinna ytterligare CC på Cruft's och på en rasklubsutställning. Han var en dominant hane som efter sin karriär blev en älskad sällskapshund i hushållet. Bland hans avkommor finns **Ch Jokyl Casanova**, den första airedale som Mary visade till BIS-vinst på en kennelklubsutställning, och den utsökt byggde och vältypade **Ch Jokyl Space Leader** vilkens son **Ch/Am Ch Jokyl Superman** flög över Atlanten där han hade enormt stor framgång. Han vann ett BIS och innehade rekordet bland avelshanar i flera år och följdes av ytterligare en BIS-vinnare och ledande avelshund, sonen **Am Ch Jokyl Supermaster**.

Tidig import

Tidigare nämnde Rudi sände Jacksons en obesläktad hane som blev UK champion, **Jokyl Othello v Kirm**. Han var aningen för mörkt tecknad och fick inte så stort inflytande som avelshund. Dock finns han kvar i linjerna eftersom en dotter till honom, parad med Figaro, födde **Ch Jokyl Elegance**. En viktig länk genom hennes son efter **Ch Bengal Flamboyant**, **Ch Jokyl Smart Guy** som vann stort och var en ledande avelshund. Barbara Hollands BIS-vinnare **Ch Tanworth Merriment** var en av hans söner, en annan var **Jokyl Smart Set**. Cedrik, som han kallades, lyckades bara vinna två CC men på grund av sin personlighet var han kanske sin ägares absoluta favorit. Cedrik hade en stor fan club, inte minst

på den lokala puben. Smart Guys bror var **Ch Jokyl Spic'n'Span** som vann grupper i både UK och USA.

Den här eran blev lyckosam när Smart Guy parade en dotter till Space Leader. Parningen resulterade i den fantastiska utställnings- och avelstiken **Ch Jokyl Smartie Pants** som under en tid innehade CC-rekordet för tikar tillsammans med den berömda **Ch Perrancourt Playful**.

Mary om Smartie Pants: "Hon var en ganska stor tik som hade särskilt bra temperament, hals, örön och parallella plan i huvudet." Olive tillägger: "Rasen skulle behöva ett halvdussin såna tikar nu!" Som avelstik fick hon sju UK champion efter tre olika hanar.

Siccawei kenneln lades ner efter den formidabla Mrs Halfords död. Hennes hundar skulle placeras ut och George frågade Mary om det var någon av dem som kunde vara användbar för kenneln. Mary tvekade inte när hon bad om den unge championhanen **Siccawei Galliard**, detta baserat på hans enastående stamtavla.

Han hade varit på väg till Skandinavien men George lyckades övertala exekutorerna att låta honom köpa hunden. I efterhand är det svårt att tänka sig hur rasen hade kunnat utveckla sig i UK utan hans inflytande. Hans far var Mollies Flamboyant, framavlade från en utmärkt tiklinje av Bengalchampions och linjeavlade på Gunga Din. Hans mor, **Ch Siccawei Impudent Miss**, kom från en annan strålande tiklinje, och var efter Fastnet undan **Ch Siccawei Princess Pam** som i sin tur var efter Tweedsbairn (uppfödd hos Siccawei) undan hans halvsystem som var champion.

Galliard hade visats till sitt championat av proffshandlern Ernie Sharpe. Efter ägarbytet stannade han kvar hos handlern och vann ytterligare sju CC, men det var som avelshund han verkligen gick till historien med 17 UK championbarn. Hans stora förtjänst var

Ch Jokyl Smartie Pants.
Foto Anne Roslin-Williams

Entré till kenneln.
Foto David Brand

Jokylvalp 2009.

Rasspecial–AIREDALE TERRIER

den sällsynta kombinationen av en kort rygg och en lång hals och han var även en stor personlighet som tyckte om att rymma ur rastgården och hitta på bus.

Kombinationen Galliard och Smartie Pants – son och sondotter till Flamboyant bland andra länkar i stamtavlan – visade sig vara lika spännande i verkligheten som på papperet. Stjärnan av de fyra championhundarna med denna härstamning var kennelns ”dog of a lifetime” **Ch Jokyl Gallipants**. Han var en kvalitetsvalp som bara blev bättre och bättre. När Mary trimmade honom för en tidig debut började hans exceptionellt fina former framträda ur den tjocka pälsen, ”Mitt hjärta stannade nästan. Det finns inte många hundar som får dig att känna så”.

Gallipants vann Top Dog av alla raser 1983, sju BIS på kennelklubbsutställningar och 14 grupper. Det var bara gruppen på Cruft's han aldrig vann; precis som så många andra storvinnare nådde han aldrig helt fram där. Som avelshund överträffade han till och med sin fars rekord då han producerade 25 UK champion. ”Jag har försökt föda upp en hane som Gallipants ända sedan dess”, säger Mary, som känner att en del av kennelns påföljande tikar har kommit närmast hans kaliber.

Han var den sortens hund som drog folk till kenneln bara för att få se honom; ”Till och med våra motståndare beundrade honom.” Många försökte köpa honom men Mary var aldrig frestad att sälja: ”Under åren har alltför många bra hundar sålts utomlands och gått förlorade”.

Bland sönerna i kenneln fanns, undan hans egen dotterdotter, **Ch Ballintober's Envoy for Jokyl**, vinnare av tävlingen Pup of the Year 1992 och som sedermera blev gruppvinnare. Där fanns också **Ch Jokyl Hillcross Hot Shot**, undan en Smart Guy-dotter, flerfaldig gruppvinnare.

Ch Jokyl Gallipants. Top Dog all breeds 1983 och rasens mesta avelshane genom tiderna. Foto David Dalton

Gallipants barnbarn **Ch Jokyl Just As Smart** vann BIS på rasens fantastiska millennieutställning vid 8 års ålder.

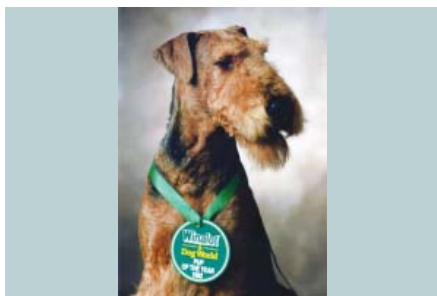
Om vi går tillbaka litet så hade Mary ibland visat hundar åt andra utställare – det hjälpte till att betala hyran! Den hund hon för alltid kommer att bli förknippad med är **Ch Ginger Xmas Carol**, uppfödd och ägd av den berömda airedaleentusiasten Cucca Livraghi. Tiken var en avkomma från två UK-exporter och ännu en hund stammar ur den enastående tiklinjen från Siccawei.

Rasrekordet

Mary fick frågan om hon ville visa Xmas Carol och minns dagen då hon hämtade en mycket hårig airedale som inte ville gå på gräs, ur karantänen. Efter att ha jobbat litet med henne visade hon tiken på en utställning i novisklassen där hennes stil och attityd fick Mary att inse att ”Jag skulle kunna vinna en del med den här”. Och minsann vann hon inte Top Dog 1985 och BIS på Cruft's 1986!

En av hennes championdottrar, **Ginger Dancing Song by Jokyl**, visades av Mary åt väninnan Gladys Coxall. Tiken parades med Gallipants och från denna parning kom **Ch Jokyl This Is My Song**, även hon ägd av Gladys fastän alltid boende på Jokyl. Med 45 CC innehar hon fortfarande rekordet i rasen, tre CC vann hon vid åtta års ålder, och höjdpunkten var reserv BIS på Cruft's 1996. Det var ett hårt slag när en livmoderinfektion gjorde att hon inte kunde gå i avel. Mary anser att hon nog var den bästa tik de haft, även om kennelns åttionde champion, Star Flash, kommer nära.

För nästa stjärna får vi se tillbaka några årtionden. Tidigt hade George och Olive Jackson generöst stöttat en ung proffshandler från Wales, och Peter Green hade visat ett antal welsh- och lakelandterrier till championtitlar under Jokyl-namnet, inklusive BIS-vinnaren **Ch Jokyl Karlstar Coquette**.

Ch Ballintober's Envoy for Jokyl, vinnare av Pup of the Year 1992. Foto Downing Street Studios

Peter med familj emigrerade till USA två gånger och blev kvar permanent andra gången. Vad de åstadkommit där vet vi allihop. Bland alla raser Peter så framgångsrikt visat har det funnits airedaleterrier. Dessa har sonen Andrew visat ett speciellt intresse för och hans dröm har varit att få en UK champion med sitt kennelnamn Greenfield. Så när rätt hund uppenbarade sig, vem fanns som var bättre än Mary och Olive att anförtro honom åt?

Fastän han kom från i huvudsak amerikanska linjer, bar **Ch Greenfield Captain Fantastic** linjer till Gallipants och andra Jokylhundar genom sin importerade morfar **Ch/Am Ch Florac King Of Scots at Stargus**. Enligt Mary är Captain Fantastic ”Väldigt mycket vår typ med en ”look” vi tycker om”. Istället för att sitta i karantän, det här var innan hundpass-tiden, bodde han sex månader hos Mrs Livraghi innan han kom till England via Balai direktivet. På sin andra utställning vann han gruppen och senare BIS på National Terrier, och ett spektakulärt BIS på Windsor under Hans Lehtinen, med uppfödaren Andrew Green som handler. Som avelshund passade han väl in och hade ett gott inflytande på öronansättningen, något som behövde åtgärdas då. Han lever fortfarande gott, nu som familjehund och 11 år gammal (2010).

På sista tiden har en annan amerikansk import gjort sitt inflytande gällande, men denne är mer direkt knuten till Jokyl. **Ch Jokyl Flashback** skickades till en entusiastisk ryskfödd amerikansk uppfödare, Valeria Rickard. Parad med en son till **Ch Jokyl Wizard**, vilken blivit exporterad till Argentina, producerade Flashback **Ch/US Ch Joval Jumpin' Jack Flash at Jokyl**. Han återvände till Storbritannien där han bland annat vann BIS på Midland Counties Airedale Terrier Clubs 100-årsjubileumsutställning 2007. Parad med **Ch Garland Sweet Carolin Jokyl**, en Captain Fantastic-dotter som även

Ch Jokyl Just As Smart BIS på Airedale 2000. Domare Pamela Cross Stern, RBIS tiken Ch Cibrenin Bonaroba. Foto Ami

går tillbaka till många av kennelns tidigare champion, producerade han **Ch Jokyl Star Flash** som leder för vinstrikaste airedale 2009. Detta händer 50 år, 80 champion och ett ordentligt antal generationer från de första Jokylägda championhundarna Briar och Galena.

Under kennelns tidiga år hade man ett par champion av skotsk terrier, fem welshterrier och två lakelandterrier. När Mary kom till Jokyl blev det naturligtvis inriktning även på strävhaarig foxterrier och den sista champion hon födde upp under sitt gamla kennelnamn var **Ch Jokyl Wyrecroft Gemini**, samägd med Olive och ny champion strax efter att Mary kom till Jokyl. Från den dagen och fram till Georges död höll man alltid några få högklassiga strävhaar i kenneln, många av dem hade vunnit åtskilliga CC, till exempel **Ch Modern Millie of Jokyl** och **Ch Helenstowe Pearly Queen of Jokyl**. Dessa visades för det mesta av Edgar Sarginson som tillsammans med sin fru hade fött upp tre av hundarna under sitt kennelnamn Sandwyre: **Solomon, Spindrift** och **Mr Softy**. En ung Andrew Hunt visade Pearly Queen. Många såldes så småningom utomlands, där spännande karriärer väntade i olika länder, däribland i Sverige.

Följande år visade Mary ofta fina strävhaar åt kennlar som Louline, Cwmgarws och Sylair, bland dessa **Ch Sylair Star Leader** och hans son **Special Edition** som snappades upp till USA innan han hann bli champion i UK. På mödernet gick han tillbaka till flera av Jokyls championhundar, och i sitt nya hemland slog han alla rekord som avelshund.

Marys högra hand i kennelarbetet är David Brand som för ett antal år sedan parade sin första airedale med Gallipants och med det födde upp en CC-vinnare åt sig själv och en champion åt Jokyl. 1992 började han arbeta på kenneln där han har

en aktiv roll i allt arbete, inklusive trimning, fotografering och ofta handling. Han är också, tillsammans med Alan, ansvarig för det oklanderliga utseendet på trädgården som omger kennelbyggnaderna. David har nu fött upp flertalet champion varav den mest kände torde vara **Ch Branded Jazz King of Jokyl**, en Captain Fantastic-son som själv var vinstrikast i rasen för några år sedan.

Vad söker kompanjonerna efter hos en idealisk airedaleterrier? Den ska ha en kombination av kraft och kvalitet, något i halsregionen som ger den speciella hållningen, även en öronansättning som gör att den skiljer sig från de mindre kusunraserna. Uttrycket är av absolut vikt och något av ett adelsmärke för Jokyl. Sen har vi ett harmoniskt flyt i halsansättningen vilket gör så mycket för "kvaliteten", och en plan rygg som avslutas med en hög svansansättning.

Perfekt balans

För perfekt balans vill man inte ha en ultrakort rygg som på en welshterrier eller en strävhaarig foxterrier. Faktum är att om övriga kvaliteter finns och hunden har litet terrierattityd, kan man ofta komma undan med en aning mer längd än vad som är önskvärt, fast idag är rasen generellt litet kortare än när Mary började.

Hon tycker inte om när hundarna blir färdiga för unga. Gallipants, till exempel, var 19 månader innan han vann sitt första CC och var långt ifrån klar ens då, men han var fortfarande vacker när han var 12 år gammal. Mary tycker om en hund som håller och gillar att hålla dem i bra kondition: "Jag blir ledsen av att se knappt 7-åriga hundar i veteranklass som redan ser riktigt gamla ut". Flera av kennelns hundar har vunnit CC som veteraner.

Under årens gång tycker Mary och Olive att färg och pälsar har förbättrats avsevärt, svansansättningar har blivit bättre och det finns färre långa ryggar.

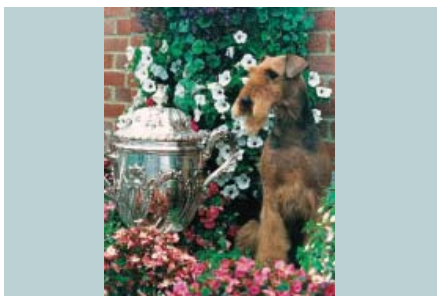
Dock är det fortfarande precis lika svårt att få fram perfekta ögon och uttryck som det alltid har varit. Metoden att presentera hundarna har ändrats – nu för tiden försöker de flesta utställare att hålla sin hund i trim under hela säsongen och toppa pälsen med jämna intervall. Förr i världen strippade man ner pälsen helt och hade hundarna klädda i linnetäcken ett tag, därigenom missade man en del av utställningarna.

Försiktig linjeavel används i regel och i modern tid har kenneln inte gjort tätare kombinationer är halvsyskonparning eller morfarsparning. Även så har de amerikanska importerna, speciellt Captain Fantastic, bidragit med litet nytt blod.

Träning

Allt handlar inte om utställningar – på Jokyl har man en berömvärd entusiasm för en allround airedale. Rasen är kanske ensam bland terrierna att ha en egen klubb som enbart fokuserar på att marknadsföra sund hundhållning. Mary var en av grundarna och är nu president i the Airedale Terrier Training Club of Rushmoor, baserad i Hampshire/Surrey trakten. Hon var praktiskt behjälplig i början medan det nu är David som har kurs varje vecka där han lär ut trimning och träning. Medlemmarna, liksom alla valpköpare hos Jokyl, uppmuntras till att medverka i the KC Good Citizen Dog Scheme, och ibland har man tränat agility. Några av hundägarna på klubben har även gått vidare till att ställa ut sina hundar.

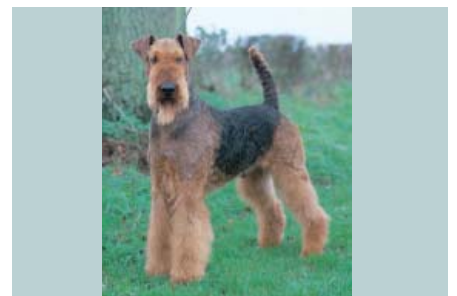
Alla som kan sin airedalehistoria förstår att rasen är mycket träningsbar i rätt händer, se bara på hundarna som användes för allehanda uppgifter under första världskriget. Den är fortfarande definitivt en terrier men har en naturlig önskan att vara till lags, och med fast men vänlig hand kan man uppnå anmärkningsvärda resultat. Klubben sysslar dock inte bara med allvarliga saker, promenader för medlemmarna och deras hundar har ordnats under en längre tid. Idén har anammats i

Ch Jokyl This Is My Song med bucklan för RBIS på Cruft's 1996. Foto Downing Street Studios

Ch Joval Jumpin' Jack Flash at Jokyl, BIS Midland Counties Airedale Terrier Club Centenary show 2007. Foto David Brand

Ch Greenfield Captain Fantastic. Foto Marc Henrie

flera av rasens klubbar och det verkar som om detta är rasen man ska ha för att få ett trevligt socialt liv. Detta inkluderar seriösa hundutställningar. Att Nan, som This Is My Song kallades, ofta medverkade på klubbens årliga promenad för att samla in pengar till PAT Dogs, höjde säkert statusen och hjälpte till att dra in ansenliga summor.

Den sociala sidan av utställningar är inte heller att förglömma. På den gamla, mer avslappnade tiden, innan man blev striktare med rattonykterhet, träffades airedaleägare och andra terriermänniskor i baren på arenor som Olympia eller på pubar på vägen hem, till exempel på favoriten The Highwayman i Burford. Mary minns också grupperna som åkte tåg till utställningar längre bort, och hundhistorierna man fick höra på de långa resorna hem.

Även idag försöker Jokyl upprätthålla traditionerna och ha ett party på Windsor. Det senaste bjöd bland annat på jordgubbar, glass och champagne för att fira champion nr 80. På Richmond likaså; faktiskt så verkar man i rasen inte behöva ha någon direkt anledning för att ta med litet mat till utställningarna och umgås.

De som har gott minne kommer säkert ihåg den tiden då George och Olive brukade låta rasklubbar för olika terrierraser ha sina utställningar på sina vackra marker i Ascot och senare i Frensham. Georges specialitet var att laga korb med mos till allihop och lunch och fika var gratis för alla som var där! Ibland hyrde han också ett hotell för NATAs medlemmar vid Blackpool-utställningen. Det var tider, det!

The National Airedale Terrier Association, där David är ordförande, är en av de klubbar som före sin Open show har trimutbildning både för utställare och för de som inte ställer ut. Mary, som har skrivit en bok om rasen, försöker också alltid uppmuntra

dem som vill ställa ut och flera av Jokyls championhundar har visats av andra ägare. Hon minns hur det var när hon själv började. Det var svårt att slå utställare som till exempel Mollie Harmsworth, Clare Halford och handlern Ernie Sharpe, men så tillfredsställande det var att till slut göra det! Hon är hoppfull vad gäller rasens framtid eftersom det finns några yngre utställare som verkar vilja satsa långsiktigt.

Utän tvivel finns det dock ingen ersättning för hängivenhet och disciplin – att få till en champion innebär inte bara mycket arbete utan även kontinuerligt arbete. Sällan går det en dag utan att Mary är i trimrummet, och det är en ständig ström av Jokyluppfoodingar som kommer tillbaka för sin återkommande trimning.

Numera består kenneln av ungefär tio hundar, plus en eller två valpar, någon av hundarna är Davids. Alla som har varit involverade med hundar så länge som Mary har säkert märkt de många förändringar utfodring av hundar har genomgått. Tack och lov har vi kommit långt ifrån dagarna med kött, färskalle och halvfoder, plus hel väm kokad på en vedeldad spis som de hade förr i tiden hos Roundway. Att mjölka getterna var också en del av rutinen då – nuförtiden kan man få detta fantastiska uppfoodingshjälpmedel i pulverform.

Om hon tänker tillbaka så är Mary inte säker på varför vämman måste kokas. Nu kan man ju få förstklassig rå väm i fryst form, och Jokyls hundar växer och frodas på en blandning innehållande sådant kött, köttfärs och torrfooder. Inga tillskott ges men ibland blandas pasta och vitlök i som omväxling.

Skulle en speciell hund vara litet kräsen måste man kanske hålla sig till mat de gillar, hur lyxig den än kan vara. Till exempel kunde man alltid vara säker på att Nan skulle äta på utställningsresor om hon fick lammbringa, medan Xmas

Carol uppskattade grillad kyckling köpt i en "chip shop".

Utfodring är kul

Man kan ofta se att det för riktigt duktiga djuruppfödare är en konst att utfodra djuren, definitivt ingen tråkig syssla, och Mary tillstår att det är en av de mest angenäma aspekterna med att ha hund.

Valet av valp börjar när de är ca sex veckor och sedan är det en fråga om kontinuerlig utvärdering av dem de kommande två-tre veckorna.

Mary och Olive var bland de första anhängarna av The Kennel Club's "accredited breeder" projekt, vars mål och principer de alltid har följt. De önskar bara att allmänheten skulle vara mer medveten om varför de borde välja endast seriösa uppfödare, och de tycker det är synd att se valpar till salu på internet. Å andra sidan så är många av köparna mer medvetna om vilka frågor de bör ställa, hälsotester och så vidare.

Mary säljer gärna valpar till familjer med vettiga barn och anser att man från barnens reaktion på hundarna kan utläsa mycket om hur lämpad familjen är för att ha rasen.

Hon är stolt över att försvara de ofta baktalade uppfödarna av utställningshundar: "Om du vill föda upp för utställning är du tvungen att avla för bra temperament likväl som för sundhet" säger hon. "Hur det än är så kommer du inte långt om du ställer ut en hund med dåligt temperament". Alla deras hundar har känd höftledsstatus, och de kräver att alla tikan som kommer till deras avelshannar har det också. I en perfekt värld skulle de vilja se krav på detta, men de inser också att det skulle kunna slå tillbaka på The Kennel Club.

Höfterna är tack och lov det enda hälsoproblemet i rasen, men de blir inte bra utav sig själva. Med intäkterna från en del minnessaker som skänktes

Ch Branded Jazz King of Jokyl.
Foto David Brand

Jokyl Star Turn. Kennelns nye, unge hane som var mestvinnande valp 2012.
Foto David Brand

Olive med vinnaren av Cheltenham Cold Cup, Midnight Court, och jockey John Francome.

av Pamela Cross Stern till rasens millennieställning, startades en hälsofond som nu innehåller ungefär £ 20.000. David är ordförande i fonden och han vill gärna poängtera vikten av att vara redo ifall hälsoproblem skulle dyka upp i framtiden. Uppfödare uppmuntras att samla in DNA-prov, och material för detta tillhandahålls till en låg kostnad, utifall att...

Eftersom kenneln varit ett inventarium i rasen i så många år, så är flera valpköpare nu inne på sin tredje eller fjärde Jokylhund. Äldre hundar får ofta nya, bra och mysiga hem – rasen är en sådan som mycket lätt och nöjt flyttar från kenneln till en hemmiljö. Mary vill dock gärna att de kommer tillbaka till kenneln för trimning.

Egen uppfödning

Tidigare hade de ofta hjälp i kenneln, för det mesta flickor från Skandinavien eller till och med östeuropa, vilka ville lära sig om rasen. En del har gått vidare och haft framgång på egen hand, bland andra Dodo Sandahl och Ann-Christin Molin från Sverige, Ami Ikonen från Finland, plus naturligtvis Debbie Graham i UK, och många har förblivit vänner genom åren. Exporterade hundar har också varit framgångsrika och är fortfarande efterfrågade.

Idag tenderar de flesta av hundarna att vara av egen uppfödning. Tidigare tog de ofta in valpar efter sina egna avelshandar, det var ju vanligt på den tiden. Det skedde särskilt från uppfödare som inte ställde ut såsom Miss Ing (Chippinghey) och Miss Jones (Kenlucky). Mary är inte så förtjust i att sälja valpar med fodervärdsavtal. Alltför ofta ”försvinner tiken spårlost”!

Vad gäller Olives intresse för hästar i unga år, så var det något hon senare kunde hänge sig åt med ordentlig kraft, när de bodde på vidsträckta marker i Frensham. Även George hade alltid tyckt om hästkapplöpning och innan han flyttade från norra England hade han haft en vadsplagningsrörelse i

Manchester. Olives engagemang spände över hela spektrat – fälttävlanshästar, hopphästar, utställning av ponnyer med sönerna samt galopphästar som tävlade i lopp både över hinder (steeple chase) och i slätlopp. Vissa av dessa var också av egen uppfödning. Framgångarna matchade dem som hundarna hade, den mest minnesvärda vinsten var Cheltenham Gold Cup 1978 med **Midnight Court**. Han tränades av den berömde Fred Winter och reds av John Francome. Passionen för galoppörer har gått i arv till sonen Bruce som tränar hästar i USA och specialiserat sig på de modernaste metoderna för behandling av hästar.

Marys son John, med svärdotter Jackie och familj, är involverad i hundvärlden i UK och Jackie har visat två lancashire heeler till championtitlar.

Medan de bodde i Ascot födde Olive och George upp kapplöpninggreyhound som de själva tränade. Också detta med god framgång då de vann stora lopp på banorna i sydöstra England och innehade rekord på White City. Hundarna hade sin egen kennelpojke och bodde i en kennelbyggnad bredvid terrierna. De flesta var uppfödda på Irland och Olive valde ofta ut lovande kandidater själv. Efter karriären återvände hundarna oftast till Irland och Olive minns fortfarande hur ledsen hon var när hon kom tillbaka från en resa till Amerika och upptäckte att hennes favorittik hade skickats tillbaka. Olive och George gav mycket tillbaka till sporten genom att sponsra stora lopp.

Olive är terriergruppsdomare och började döma på små matcher som var brukligt på den tiden. Höjdpunkter i hennes karriär inkluderar när hon dömde BIS på National Terrier och det särskilt minnesvärda uppdraget att döma airedaleterrier på Montgomery County i USA. Åsynen av ungefär 40 championhundar, de flesta av yppersta klass och fantastiskt fint presenterade, uppställda för BIR-tävlan, är inget hon

glömmer i första taget. ”Det är menat att vara en utställning, därför vill man också se hundarna väl presenterade”, säger hon.

Det känns något märkligt, när man ser till kennelns meritlista, att hon inte har fått döma gruppen på Cruft's.

För några månader sedan tog hon sig an det domaruppdrag som hon bestämt skulle bli hennes sista, BIS på the Fox Terrier Club. Passande nog tyckte hon att vinnaren, strävåret **Ch Blackdale Carousel**, var en av de bästa hundar hon har dömt.

Mary, den fullfjädrade uppfödaren och handlaren, bestämde sig tidigt för att domarsysslan inte var något för henne. Man må beklaga den kunskap och erfarenhet som på så sätt gått förlorad för terrierringarna, men det finns mycket som talar för att vara kvar vid sådant du njuter av, är mäterlig på och känner dig bekväm med. Mary glädjer sig fort farande lika mycket åt utställningar som hon alltid har gjort, även om hon inte reser lika långt som hon brukade, och chansar fortfarande nästan oavsett vem som än dömer.

”*Jag har levt ett underbart liv bland hundar och hundmänniskor*”, säger hon, och vem kan betvivla det?

Tillägg, gjort vid översättningen 2013:

Sedan artikeln skrevs har ytterligare tre av kennelns airedaleterrier blivit champion i UK:

2011 – **Jokyl Time To Party**, (e. Jokyl Flash Gordon u. Jokyl Summer Time) Top Airedale Terrier 2012

2012 – **Crillee Carry On Commando With Jokyl**, (e. Ch Jokyl Captain Scarlet – u. Crillee Carry On Crystal)

2012 – **Jokyl Red Ribbons**, (e. Ch Jokyl Captain Scarlet – u. Ch Garland Sweet Carolin Jokyl)

Ch Crillee Cary On Commando with Jokyl.
Foto David Brand

Ch Jokyl Time To Party.
Foto David Brand

Ch Jokyl Red Ribbons.
Foto David Brand